

[Jens Thoft]

De gamle vurderingsmænd genindføres, så vurderingsrådene nu kommer til at bestå af flere medlemmer, og det betyder alt andet lige, at man bliver mindre afhængig af at følge de maskinelle vurderingsforslag og har bedre kapacitet til at foretage besigtigelser, så det er jeg også tilfreds med. Men det er altså teorien, som er god nok, for i praksis er jeg ikke helt sikker på at det holder. Jeg tror f.eks., at man får dårligere vurderinger, fordi vurderingsmændene ændrer mening alt efter resultatet af valgene; de er jo politisk udpegede.

Jeg mener også, det er et problem, at hovedparten af ejendommene fortsat skal vurderes efter maskinelle forslag, fordi årsreguleringerne fastsættes fra centralt hold. Den slags tager meget typisk ikke hensyn til de meget varierede prisudviklinger, der ofte er i et vurderingsdistrikt. Tag f.eks. landets sommerhuse. I de sidste 10 år, hvor ejendomspriserne er faldet, har det jo ikke været gældende for de ejendomme, der ligger helt ude ved vandet; her har priserne været fortsat stigende, hvorimod priserne på husene i baglandet er faldet drastisk. Når man regulerer hele molevitten over én kam, gør man begge parter uret.

De mange klager over den 19. almindelige vurdering skyldes også typisk, at årsreguleringerne i tidens løb havde gjort vurderingerne skævere og skævere. Derfor oplevede mange det som et regulært overgreb, at ejendommene blev vurderet mere end 100 pct. op på et tidspunkt, hvor priserne var direkte faldende; det gjaldt såmænd også for det bette hus, jeg boede i. Derfor er det vigtigt, at vurderingsrådene kan opdele distrikterne i lokalkorrektionsområder for at kunne imødegå den tendens, og det er ret vigtigt for mig, at vi får sådan nogle korrektionsområder.

Endelig skal tilsynsmyndigheden overføres fra skyldrådene til told- og skatteregionerne. Her ser jeg altså det problem, at i told- og skatteregionernes regi – måske bortset fra region 2 i København – er der ikke nogen, som har en klap forstand på vurderinger, og jeg tror ikke meget på en tilsynsmyndighed, som har langt mindre forstand på området end vurderingsmændene.

Men alt i alt en positiv indstilling over for lovforslaget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet er ikke utilfreds med, at

ministeren er fremkommet med et lovforslag, for det var der al mulig god grund til, efter at vi så den lykkehjulsvurdering, som den 19. almindelige vurdering nærmest var udtryk for. Vi er bestemt heller ikke utilfredse med, at forslaget giver en bedre klageadgang; vi er heller ikke utilfredse med, at der bliver årlige vurderinger, og vi er heller ikke utilfredse med – når man endelig skal have systemet – at det er statsligt styret, så det ikke er dem, der vedtager skatterne, som også skal bestemme vurderingens højde.

Men det, vi er utilfredse med – og det kan jo godt ske, at vi er et lille mindretal – er, at man bevare det folkelige element. Fremskridtspartiet har den holdning, at vurderinger skal være reelle. Det kan ikke nytte noget, at det kun er i teorien, at ejendommenes pris i handel og vandel baseret på kontantværdi vurderes korrekt, hvis det er barberer, husmødre, socialpædagoger eller andre uprofessionelle mennesker, der skal fastsætte den. Det har de ingen jordisk chance for, selv ikke efter de brevkursus, som bliver stillet til rådighed for dem. Fremskridtspartiet havde også gerne set, at man havde været mere ærlig, afskaffet betegnelsen vurdering og simpelt hen kaldt det skattetakst eller noget andet, for det er jo i og for sig det, det er.

Man burde også én gang for alle have delt landet op i nogle regioner med en dommer som formand for de regionale vurderingsråd, som skulle være en engangsforetelse. De skulle vurdere alle faste ejendomme ved besigtigelse, så man kunne få den reelle værdi, og derefter kunne man afskaffe dem og bruge de edb-oplysninger, som løbende indgår til tinglysningsen, og bare bevare et lille klagenævn i regionerne, stadig med dommeren som formand. Ligesom vi vedtager centralt her i Folketinget, hvor store kvoterne skal være for det almennyttige byggeri, eller hvor stor udskrivningsprocenten skal være, kunne vi herefter også bestemme, hvor hårdt vi ville være bekendt at knalde ejendomsejerne her i Danmark med ejendomsskatter, eller hvor meget vi var nødt til at sætte dem ned. Så vidste befolkningen, at det var en skat, man lagde på deres ejendom, og at det var politikerne her i Folketinget, der bestemte, med hvilken procent den skulle udskrives, akkurat som det er tilfældet med deres indkomstskat eller afgifter i øvrigt.